

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/71/2019
Identifikačné číslo spisu: 1717207121
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1717207121.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: P. Ž., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. X, X., proti žalovanej: P. J.W., nar. XX.XX.XXXX, bytom J.. X. XX, L., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ivana Remšíková, s.r.o. so sídlom Holubyho 35, Pezinok, o zaplatenie 20.000,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 3CbZm/47/2017, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoZm/32/2018-51 z 28. februára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoZm/32/2018-51 z 28. februára 2019 a uznesenie Okresného súdu Bratislava V č.k. 3CbZm/47/2017-31 z 21. septembra 2018 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava V na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 3CbZm/47/2017-31 zo dňa 21. septembra 2018 odmietol odpor, ktorý podala žalovaná proti platobnému rozkazu č. k. 3CbZm/47/2017-23 zo dňa 9. júla 2018. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že dňa 9. júla 2018 vydal platobný rozkaz, ktorým uložil žalovanej povinnosť, aby do 15 dní od jeho doručenia zaplatila žalobcovi zmenkovú sumu 20.000,- Eur a náhradu trov konania vo výške 1.200,- eur alebo aby v tej istej lehote podala odpor. V platobnom rozkaze ju okresný súd poučil aj o tom, že odmietne odpor, ktorý bude podaný oneskorene. Platobný rozkaz bol žalovanej doručený do vlastných rúk dňa 25. júla 2018, 15 dňová lehota uplynula dňa 9. augusta 2018. Žalovaná vecne odôvodnený odpor odovzdala na poštovú prepravu až 14. augusta 2018. Okresný súd preto odpor ako oneskorene podaný odmietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením č. k. 4CoZm/32/2018-51 zo dňa 28. februára 2019 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Žalovaná sa v podanom odvolaní bránila, že samotný platobný rozkaz v zásielke priložený nebol, o platobnom rozkaze sa dozvedela až 16. októbra 2018 po nahliadnutí do spisu právnu zástupkyňou. O skutočnosti, že v zásielke súdu nebol platobný rozkaz, má nepriamo nasvedčovať poznámka v kancelárii o

doručovaní, kde sú rukou zaškrtnuté všetky tri listiny, ktoré žalovanej boli doručené a pri odrážke „Rovnopis PR č.l. 23“ absentuje „háčik“, ako znak pre potvrdenie vykonania daného úkonu. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení uviedol, že po nahliadnutí do spisového materiálu bolo zistené, že pri pokyne vyššej súdnej úradníčky „1/ z č.l.1 doručte prosím do vlastných rúk rovnopis PR č.l. 23“ kancelária tento pokyn dvakrát „odfajkla“. Pri ďalšom pokyne, a to: „č. 2/ z č.l. 1 doručte prosím do vlastných rúk rovnopis PR č.l. 23“ nie je tento pokyn „odfajknutý“. Z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že pokyn č. 2/ doručiť rovnopis PR č.l. 23 nebolo potrebné odfajknúť, nakoľko tento pokyn bol už „odfajknutý“ v bode 1/. Podľa odvolacieho súdu nič nenasvedčovalo tomu, že by kancelária do zásielky nepriložila platobný rozkaz. Žalovaná tvrdila, že jej boli doručené len „odfajknuté“ listiny (opravný návrh na vydanie platobného rozkazu, poučenie účastníka konania, rovnopis žaloby s prílohami, fotokópia zmenky z č.l. 10), pričom z opravného návrhu, ktorý jej bol doručený, vyplývalo, že žalobca žiadal vydať platobný rozkaz. Podľa odvolacieho súdu preto, ak žalovaná tvrdila, že platobný rozkaz nedostala, mala okamžite nahliadnuť do súdneho spisu a podať v zákonnej lehote odpor. Za rozhodujúcu považoval odvolací súd skutočnosť, že pokyn vyššej súdnej úradníčky „1/ z č.l. 1 doručte prosím do vlastných rúk rovnopis PR č.l. 23“ bol dvakrát „odfajknutý“. Preto mal odvolací súd za to, že žalovanej bol doručený platobný rozkaz, ktorý prevzala dňa 25. júla 2018 a odpor proti nemu podala na poštovú prepravu 14. augusta 2018, teda po zákonnej lehote. Vzhľadom na uvedené potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako vecne správne.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie (č. l. 60 - 61), ktorého prípustnosť založila na ustanovení § 420 C.s.p., pričom mala za to, že v predmetnej veci je naplnený dôvod dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Zároveň postupom podľa § 444 ods. 1 C.s.p. navrhla odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo dovolací súd“) uznesením sp. zn. 4Obdo/71/2019 z 10. októbra 2019 odložil vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoZm/32/2018-51 zo dňa 28. februára 2019.

4. Namietanú vadu zmätočnosti videla dovoľateľka v nesprávnom postupe konajúcich súdov, ktoré napokon viedli k nesprávnemu odmietnutiu odporu podaného žalovanou. Žalovaná uviedla, že nemala vedomosť o tom, že je vo veci vydané rozhodnutie, proti ktorému má možnosť podať odpor, ako aj aká je lehota na jeho podanie. Nie je možné zo strany žalovanej preukázať, že písomnosť v zásielke nebola, no v odvolaní žalovaná uviedla skutočnosti (indície), ktoré nasvedčovali tomu, že k pochybeniu zo strany súdu - k nezaslaniu platobného rozkazu z dôvodu jeho nevloženia do obálky, do ktorej sa mal vložiť - skutočne došlo. Jednou z takých indícií bolo aj to, že žalovaná podala odpor voči „opravnému návrhu na vydanie platobného rozkazu“, pričom uviedla, že keby mala platobný rozkaz, tak je zrejmé, že by podala odpor proti samotnému platobnému rozkazu. Ďalšou indíciou bola aj poznámka kancelárie o doručovaní, kde pri odrážke „rovnopis PR z č.l. 23“ nebol „háčik“. Dovolaťka zároveň rozporovala záver odvolacieho súdu, že nič nenasvedčuje tomu, že by kancelária do zásielky nepriložila platobný rozkaz. Podľa názoru žalovanej však s rovnakou relevanciou možno tvrdiť, že dvojnásobné „odfajknutie“ pokynu doručiť rovnopis PR z č.l. 23 u č. 1 znamená, že platobný rozkaz bol vložený pre žalobcu dvojmo a do zásielky pre žalovanú vložený nebol a preto tvrdila, že uvedený záver nie je dôkazom o tom, že tento bol skutočne vložený do obálky pre žalovanú. Na margo argumentácie odvolacieho súdu v zmysle ktorej žalovaná pri zistení, že platobný rozkaz nedostala, mala okamžite nahliadnuť do spisu, dovoľateľka uviedla, že je osobou bez akéhokoľvek právnického vzdelania a nemohla mať vedomosť o tom, že v obálke sa mala nachádzať iná písomnosť než tie, ktoré v nej boli. Uvedené nemohla indikovať ani z toho, že by už v danej veci bolo vedené konanie, keďže naopak o tomto konaní nemala nijakú vedomosť, navyše, nakoľko žalobcovi už svoj záväzok takmer celý splnila, nepredpokladala, že tento si svoj (už takmer uspokojený a teda vo veľkej časti neexistujúci) nárok uplatní súdnou cestou. Žalovaná podala odpor len z opatrnosti, nakoľko nevedela, či má čakať ešte ďalšiu zásielku, prípadne predvolanie. Žalovaná chcela, aby súd mal vedomosť o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcu, no nevedela akou formou a najmä kedy má toto oznámenie urobiť. Dovolaťka má preto za to, že nesprávnym procesným postupom súdu, spočívajúcim v tom, že zo strany súdu nebol žalovanej doručený platobný rozkaz spolu s poučením o možnosti podania odporu a o lehote na jeho podanie, došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Uvedeným postupom súdu jej bolo odňaté právo riadne a včas sa podaním odporu brániť voči povinnosti uloženej v platobnom rozkaze tvrdením a preukázaním skutočností

spochybňujúcich hmotnoprávny nárok žalobcu. Vzhľadom k uvedenému navrhla dovolaciemu súdu, aby zrušil rozhodnutia krajského i okresného súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobca sa k dovolaniu žalovanej vyjadril podaním z 02. júla 2019, v ktorom uviedol, že považuje rozhodnutia okresného, ako i krajského súdu v celom rozsahu za správne a zákonné. Žalobca uviedol, že v jemu adresovanej zásielke bol platobný rozkaz v obálke doručený len jeden a nie dvakrát, ako tvrdila žalovaná. Zároveň toto tvrdenie považoval za absolútne nepravdepodobné, pretože súdny úradník by takto vlastne vedome do spisu zaznamenal (dvojnásobným „odfajknutím“), že urobil nezákonný krok a teda toto by bolo možné vykonať len s plným vedomím, účelovo a nie omylom, ako tvrdí žalovaná. Žalobca tiež uviedol, že žalovaná bola upovedomená a vedela, že si žalobca svoj nárok bude uplatňovať súdnou cestou, dokonca ho k tomu aj vyzvala. Na základe uvedeného má za to, že súdy postupovali vo veci procesne správne, v súlade so zákonom žalovanej bol poskytnutý čas a možnosť sa brániť a jej práva boli plne zachované a preto požiadal najvyšší súd, aby podané dovolanie zamietol.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalovaná zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), skúmajúc najprv splnenie podmienok prípustnosti dovolania dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je prípustné a vzhľadom na danosť ňou uplatneného dovolacieho dôvodu zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 C.s.p., potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z tzv. zmätočnosťných vád uvedených v tomto ustanovení znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

7. Dovolací súd opakovane vo svojej staršej judikatúre konštatoval, že o znemožnenie realizácie procesných oprávnení strany sporu konať pred súdom ide tiež v prípade postupu súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietol zaoberať meritom veci (súd prvej inštancie odmietol podanie alebo konanie zastavil alebo odvolací súd odmietol odvolanie, prípadne zastavil odvolacie konanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané (k tomu vid' najmä R 23/1994 a R 4/2003, ale aj 1Cdo/41/2000, 2Cdo/119/2004, 3Cdo/108/2004, 4Cdo/20/2001, 5Cdo/434/2012, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/142/2013). V uvedených rozhodnutiach prijaté závery sú aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, nakoľko nová procesnoprávna úprava iba nahradila dovtedajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ terminologicky správnymi a aktuálnymi pojmami „porušenie práva na spravodlivý proces“, ktorého obsahové znaky vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). K založeniu prípustnosti a zároveň i dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. tak dochádza postupom odvolacieho súdu, ktorý sa odmietne zaoberať meritom veci tým, že odmietne odvolanie alebo zastaví odvolacie konanie, hoci na to neboli splnené zákonné predpoklady.

8. So zreteľom na uvedené dovolací súd skúmal, či odmietnutie odvolania žalovanej odvolacím súdom vykazovalo znaky procesného postupu znemožňujúceho strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p..

9. Podľa článku 3 ods. 1 Základných princípov C.s.p. každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

10. Podľa článku 9 Základných princípov C.s.p. strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

11. Podľa § 265 ods. 1 C.s.p. ak je možné vo veci samej alebo o jej časti rozhodnúť na základe skutočností tvrdených žalobcom, o ktorých súd nemá pochybnosti, najmä ak tieto skutočnosti vyplývajú z listinných dôkazov, možno o žalobe rozhodnúť bez vyjadrenia žalovaného a bez nariadenia pojednávania aj platobným rozkazom, v ktorom sa žalovanému uloží, aby do 15 dní od doručenia zaplatil

uplatnenú peňažnú pohľadávku alebo jej časť a nahradil trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor. Výrok o trovách konania sa na účely konania o platobnom rozkaze považuje za uznesenie.

12. Podľa § 266 ods. 1 C.s.p. sa platobný rozkaz spolu so žalobou súd doručuje žalovanému do vlastných rúk.

13. Podľa § 267 ods. 1 C.s.p. odpor proti platobnému rozkazu sa musí vecne odôvodniť. Ustanovenie § 129 sa pri nedostatku vecného odôvodnenia nepoužije. V odôvodnení žalovaný opíše rozhodujúce skutočnosti, o ktoré opiera svoju obranu proti uplatnenému nároku. K odporu pripojí listiny, na ktoré sa odvoláva, prípadne označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. O tom musí byť žalovaný v platobnom rozkaze poučený.

14. Podľa § 267 ods. 2 písm. a/ C.s.p. súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný oneskorene.

15. Dovolací súd konštatuje, že pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat' alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. Pri posudzovaní práva na spravodlivý proces je preto potrebné zohľadniť aj možnosť strany korigovať nesprávny postup súdu v kontexte ďalšieho priebehu súdneho konania (pozri napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 388/2018).

16. Z citovaných ustanovení vyplýva, že lehota na podanie odporu plynie až od doručenia platobného rozkazu. Účelom doručenia písomného (elektronického) vyhotovenia rovnopisu platobného rozkazu súdu prvej inštancie protistrane spolu s podanou žalobou a poučením do vlastných rúk je umožniť jej, aby sa náležitým spôsobom dozvedela o proti nej vedenom konaní a o jej uloženej peňažnej povinnosti. Len znalosť obsahu samotného platobného rozkazu poskytuje strane sporu možnosť zvážiť, či proti nemu podá odpor, a ak áno, náležite sformulovať jeho vecné odôvodnenie. Dovolací súd pripúšťa, že v skutočne ojedinelých prípadoch, medzi ktoré patrí aj predložená vec, nie je možné s istotou ustáliť, či súčasťou protistrane doručovanej zásielky bola určitá listina, v konkrétnom prípade samotný platobný rozkaz. V predmetnej veci žalovaná, ako fyzická osoba vyššieho veku, bez právnického vzdelania, doručila súdu odpor proti opravnému návrhu na vydanie platobného rozkazu, ktorého doručenie (spolu so žalobou, poučením a fotokópiou zmenky) nespochybnila, pričom v ňom uviedla skutočnosti podľa jej názoru relevantné rozporovať žalobcom uplatnený nárok v ním žalovanej výške. Dovolací súd priznáva relevanciu argumentácii žalovanej, že v prípade, keby jej bol doručení platobný rozkaz, svoje podanie by nemala dôvod označiť ako odpor proti opravnému návrhu na vydanie platobného rozkazu. Vo vzťahu k nosnému argumentu odvolacieho súdu uvedeného v napadnutom uznesení ohľadne úpravy pre kanceláriu nachádzajúcej sa na č.l. 24 a spôsobu realizácie, či kontroly realizácie tejto úpravy kanceláriou je nutné uviesť, že z nej nevyplýva bez akýchkoľvek ďalších pochybností jednoznačný záver o doručení platobného rozkazu žalovanej. Dovolací súd v tomto smere poukazuje napr. na úpravu adresovanú kancelárii na rube č.l. 41, kde je realizácia konkrétnych úkonov vyznačená raz dvojitém „odfajknutím“, inokedy jednoduchým „odfajknutím“ bez možnosti určenia jednoznačného vzorca, kedy kancelária realizáciu konkrétneho pokynu priamo v úprave zdokumentuje jedným alebo druhým spôsobom. Obdobne možno poukázať na č.l. 56, alebo na úpravu nachádzajúcu sa na č.l. 57 v protiklade s úpravou na č.l. 86. Dovolací súd má za to, že nie je možné za jediný relevantný a zároveň nosný dôvod rozhodnutia, ktorým sa potvrdzuje uznesenie o odmietnutí oneskorene podaného odporu považovať určitý interný, právne žiadnym spôsobom nezáväzný spôsob postupu realizácie pokynu súdnym úradníkom, ohľadne ktorého súd navyše nevykonal žiadny ďalší dopyt pokúšajúci sa o jeho preverenie napr. u samotného súdneho úradníka. Zároveň argumentácia odvolacieho súdu, že ak žalovaná tvrdila, že platobný rozkaz nedostala, mala okamžite nahliadnuť do súdneho spisu a podať v zákonnej lehote odpor je vo svojej podstate vnútorne rozporná, pretože nie je možné podať v lehote a teda včas odpor proti platobnému rozkazu, ktorý nebol doručení a vo vzťahu ku ktorému z toho dôvodu nezačala ani plynúť lehota na podanie odporu. Dovolací súd pritom zdôrazňuje, že v

predmetnom spore bolo podanie odporu žalovanej vyhodnotené ako oneskorene podané, pričom plynutie lehoty na podanie odporu súd viazal na doručenie zásielky žalovanej, ktorej obsah žalovaná spochybňovala práve tým, že jej súčasťou nemal byť samotný platobný rozkaz, (len) voči ktorému je možné podať odpor a ktorého doručenie do vlastných rúk žalovanej je v zmysle zákona spájané s relevantnými účinkami ohľadne plynutia lehoty na podanie odporu.

17. Vzhľadom k uvedenému dovolací súd konštatuje, že v predmetnom spore došlo k takému spochybneniu postupu súdu, ako reprezentanta verejnej moci, ktoré je možné považovať za dostatočne relevantné (dovolací súd zdôrazňuje, že v tomto prípade sa nejedná o akékoľvek prosté spochybnenie postupu súdu) na to, aby sa vo veci konajúce a rozhodujúce súdy prinajmenšom pokúsili určitým konkrétnym postupom o odstránenie týchto pochybností a v prípade, ak nie je možné prijať jednoznačný záver o perfektnom postupe súdu vo vzťahu k strane sporu (v konkrétnom prípade v postupe doručovania listinných dokumentov), zdržali sa takého postupu, ktorým de facto odnímu strane sporu prístup k súdu a porušia tak princíp zákazu odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Dovolací súd má za to, že v danej veci bol na mieste procesný postup súdu rešpektujúci v tomto smere jednak skutočnosť, že nie je v možnostiach strany sporu dokázať v konkrétnom prípade neexistenciu určitej skutočnosti (že písomnosť v zásielke nebola) a zohľadniac skutočnosť, že odmietnutím odporu (a jeho následným potvrdením uznesením odvolacieho súdu) dochádza vo vzťahu k tejto strane sporu k meritérnemu ukončeniu sporu bez prejednávania samotnej veci. Odvolací súd sa tak mal pre odstránenie pochybností minimálne pokúsiť zistiť, ako postupoval súdny úradník pri realizácii konkrétneho pokynu a v prípade, ak by takýto postup nepriniesol odstránenie uvedených pochybností, mal zvoliť také riešenie, ktoré reflektuje princíp *in dubio mitius* (v pochybnostiach miernejšie), ktorý je možné aplikovať v obdobných situáciách v rámci postavenia súd (nositeľ verejnej moci) - strana sporu. Vo vzťahu k uvedenému sa dovolací súd zároveň stotožňuje so záverom najvyššieho súdu vyjadrenom v uznesení sp. zn. 8Cdo/75/2019 akcentujúci inštitút preukázania určitej skutočnosti (v danom prípade skutočnosti, či súčasťou súdu doručeného podania bola okrem iných listín doručená aj žiadosť o pokračovanie v konaní o náhradu škody) mimo rozumných pochybností. V uvedenej veci najvyšší súd konštatoval, že pokiaľ súd nemá preukázané mimo rozumných pochybností, že procesný úkon nebol včas urobený alebo procesné právo nebolo včas uplatnené, musí vychádzať z predpokladu, že sa tak stalo (pre porovnanie m. m. I. ÚS 119/07, III. ÚS 249/08, III. ÚS 331/04 a IV. ÚS 379/08). V opačnom prípade jeho postup vykazuje znaky vady konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

18. Odvolací súd tak v predmetnej veci nepostupoval a preto dovolací súd aj s ohľadom na závery uvedené v bode 15 konštatuje zo strany vo veci konajúceho odvolacieho súdu takú intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces, pri ktorej možnosť strany korigovať nesprávny postup súdu v kontexte ďalšieho priebehu súdneho sporu je minimálna a pohybuje sa už len v rovine odkázanosti na možnosť využitia mimoriadnych opravných prostriedkov.

19. Pokiaľ teda súd nemá preukázané mimo rozumných pochybností, že súčasťou doručovanej zásielky bol aj samotný platobný rozkaz, je potrebné vychádzať z predpokladu, že jej obsah netvoril (aj) platobný rozkaz. Keďže v prípade doručovania zásielky v zmysle pokynu z č.l. 24 súd nepostupoval tak, aby odstránil pochybnosti týkajúce sa namietaného obsahu zásielky doručenej žalovanej dňa 25. júla 2018, teda neustálil preukázanie určitej skutočnosti mimo rozumnej pochybnosti a pri pretrvaní pochybností nepostupoval zdržanlivo, ale odmietol podaný odpor žalovanej ako oneskorene podaný a odňal jej tak možnosť prístupu k súdu, zaťažil konanie vadou zmätočnosti. Táto skutočnosť tak spôsobila, že žalovanej bolo odňaté právo na prístup k súdu a tým jej znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

20. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p., dovolací súd žalovanou napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.). Keďže existencia vady zmätočnosti, pre ktorú bolo zrušené uznesenie odvolacieho súdu, sa vzťahuje aj na uznesenie súdu prvej inštancie, dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto podľa § 449 ods. 2 C.s.p.

dovolací súd zrušil aj uznesenie súdu prvej inštancie a v súlade s ustanovením § 450 C.s.p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

21. V ďalšom konaní je súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C.s.p.).

22. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.